

АПЕЛАЦИОНИ СУД БРЧКО ДИСТРИКТА
БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ
Број: 097-0-Гж-07-000006
Брчко, 06.11.2007. године

У ИМЕ БРЧКО ДИСТРИКТА БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ !

Апелациони суд Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине, у вијећу састављеном од судија: Луцић Јосипе, као предсједника вијећа, Тешић Драгане и Ковачевић Маиде, као чланова вијећа, у правној ствари тужитељице – противтужене Р.П. из Б., заступане по пуномоћнику М.М., адвокату из Б., против туженог – противтужитеља С.С. из Б., заступаног по пуномоћнику О.М., адвокату из Б., ради накнаде штете, одлучујући о жалби туженог – противтужитеља против пресуде Основног суда Брчко Дистрикта БиХ број Мал-166/05 од 24.11.2006. године, на сједници вијећа одржаној дана 06.11.2007. године донио је слиједећу

П Р Е С У Д У

Жалба туженог – противтужитеља С.С. из Б. се одбија и пресуда Основног суда Брчко Дистрикта БиХ број Мал-166/05 од 24.11.2006. године ПОТВРЂУЈЕ у ставу I изреке којим је тужени – противтужитељ обавезан да тужитељици – противтуженој на име накнаде штете исплати износ од 1.219,00 КМ са законском затезном каматом од 01.09.2005. године до исплате, као и да истој накнади трошкове парничног поступка у износу од 600,00 КМ све у року од 15 дана по правоснажности пресуде под пријетњом принудног извршења, као и у ставу III изреке којим је тужени – противтужитељ одбијен са противтужбеним захтјевом којим је тражио да се тужитељица обавеже да истом на име накнаде материјалне штете исплати износ од 1.470,00 КМ са законском затезном каматом од подношења противтужбе до исплате, те да истом накнади трошкове парничног поступка у року од 15 дана, по правоснажности пресуде, под пријетњом принудног извршења.

У преосталом дијелу (ставу II изреке) којим је тужитељица – противтужена одбијена са вишком тужбеног захтјева првостепена пресуда остаје неизмијењена.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом (ставом I изреке) тужени је обавезан да на име накнаде штете исплати износ од 1.219,00 КМ тужитељици Р.П. као и законске затезне камате почев од дана 01.09.2005. године, па до исплате, под пријетњом принудног извршења, као и да јој надокнади трошкове парничног поступка у

износу од 600,00 КМ, све у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде под пријетњом принудног извршења, а ставом II изреке, тужитељица је одбијена са вишком тужбеног захтјева.

Истом пресудом (ставом III изреке) тужени – противтужитељ одбијен је са противтужбеним захтјевом којим је тражио да се обавезе тужитељица да истом на име накнаде материјалне штете исплати износ од 1.470,00 КМ, са законском затезном каматом почев од дана подношења противтужбе па све до исплате, те да му надокнади трошкове парничног поступка у року од 15 дана по правоснажности пресуде, под пријетњом принудног извршења.

Наведену пресуду жалбом побија тужени – противтужитељ у ставу I и ставу III изреке и то због битне повреде одредаба поступка и погрешне примјене материјалног права са приједлогом да се жалба уважи и првостепена пресуда у побијаном дијелу укине или да се у том дијелу преиначи тако да се тужитељица одбије са тужбеним захтјевом а противтужбени захтјев туженог усвоји.

У одговору на жалбу туженог – противтужитеља тужитељица – противтужена је истакла да су разлози које је дао првостепени суд за досуђујући дио пресуде по захтјеву тужитељице у овом спору и за дио којим је захтјев туженог – противтужитеља у овом спору у цјелости одбијен јасни и правилни, па како је тужитељица платила све обавезе (које се односе на уплату утрошене електричне енергије, воде, одвоза смећа и употребе телефона) и то са каматама јер су рачуни испостављени на њено име за њу је штета наступила и предлаже да се жалба (која је изјављена само да би тужени одуговлачио измирење својих обавеза) одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди у побијаном дијелу, а тужени обавезе да плати и трошкове одговора на жалбу према Тарифи РС.

Након што је првостепену пресуду испитао у границама прописаним одредбом члана 292. Закона о парничном поступку Брчко Дистрикта БиХ ("Службени гласник Брчко Дистрикта БиХ", број 5/00, 1/01, 6/02, 11/05 и 20/06) у вези са одредбом члана 378. истог закона, овај суд је одлучио као у изреци, а из слиједећих разлога:

Тужени – противтужитељ у жалби прије свега указује да је првостепена пресуда у побијаном дијелу донесена уз битну повреду одредаба поступка јер је изрека неразумљива и противрјечна разлозима, а постоји и противрјечност између онога што се у разлозима наводи о садржају исправа и самих исправа. Овај суд налази да првостепена пресуда у побијаном дијелу није донесена уз битну повреду одредаба поступка из чл. 284. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку Брчко Дистрикта БиХ (у даљем тексту: ЗПП-а БД БиХ) јер је изрека разумљива, није противрјечна разлозима пресуде, нити постоји противрјечности у односу на наведени садржај исправа и самих исправа, па се могла испитати од стране овога суда.

Погрешну примјену материјалног права у односу на досуђујући дио садржан у ставу I изреке тужени – противтужитељ налази у томе што је обавезан да тужитељици исплати износ од 719,00 КМ на име трошкова за струју, телефон и утрошену воду а тужитељица није доказала да је наведени износ платила, па тиме за исту није ни наступила штета коју је тужени по одлуци првостепеног суда дужан накнадити тужитељици сагласно одредби члана 155. Закона о облигационим односима (у даљем тексту: ЗОО).

Овај суд налази да је приговор погрешне примјене материјалног права у односу на одлуку првостепеног суда садржану у ставу I изреке неоснован.

Наиме, плаћање режијских трошкова као редовних трошкова саме употребе пада на терет закупопримца према одредби члана 570 став 3 Закона о облигационим односима а како се ти трошкови фактички испостављају рачунима тужитељици, као власнику односно закуподавцу конкретног објекта, то када тужени не оспорава у поступку да су конкретни трошкови (досуђени трошкови) настали за вријеме када је исти користио објекат као купац у износу који је тужитељица навела у тужби и поступку, код чињенице да је тужитељица њихово плаћање дужна извршити као учесник заснованих облигационо правних односа са испоручиоцима односно службом која се бави одвозом смећа и да је обавеза плаћања настала испоставом рачуна (и истеком рокова одређених у рачунима) доказ о уплаћеним обавезама од стране тужитељице није услов за обавезивање туженог да плати тужитељици дуг који је сам направио (а који је само по одговарајућим евиденцијама дуг тужитељице за испоручену и утрошену воду, за испоручену струју и за утрошене импулсе на њеном претплатничком броју) при чему за обавезу туженог није од одлучног значаја чињеница што је тужитељица свој захтјев за исплату у односу на туженог одредила као захтјев за накнаду штете.

Дио првостепене пресуде којим је одбијен са противтужбеним захтјевом (одлука садржана у ставу III изреке) тужени побија такође због погрешне примјене материјалног права налазећи да је суд материјално право погрешно примијенио када је његов захтјев одбио због тога што је подрум, који је тужени такође закупио просторија која има конкретну намјену, па када је тужени исти користио и за другу намјену (при чему је за њега наступила штета) без изричите сагласности закуподавца, штету која је истом наступила закуподавац није дужан надокнадити. Овај суд, међутим, налази да је нижестепени суд правилно примијенио материјално право када је туженог одбио са противтужбеним захтјевом јер сагласно одредби члана 581. ЗОО – купац има обавезу да закупуљену ствар употребљава како је одређено уговором или намјеном ствари, па штету која њему настане употребом противно намјени (подрумске просторије свакако служе за смјештај огрева и смјештај ствари које више нису у редовној употреби а без сагласности закуподавца у подрумске просторије тужени – противтужитељ је смјестио намјештај) тужитељица (као закуподавац) није обавезна накнадити, како је то правилно односно основано закључио и првостепени суд.

Како су, дакле, неосновани жалбени разлози које је тужени истакао ваљало је одлучити као у ставу првом изреке ове пресуде а на основу одредбе члана 295. Закона о парничном поступку Брчко Дистрикта БиХ у вези са чланом 371. истог закона.

Првостепена пресуда је у ставу II неизмијењена јер тужитељица није изјавила жалбу на одлуку којом је одбијена са вишком тужбеног захтјева.

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА,

Јосипа Луцић